

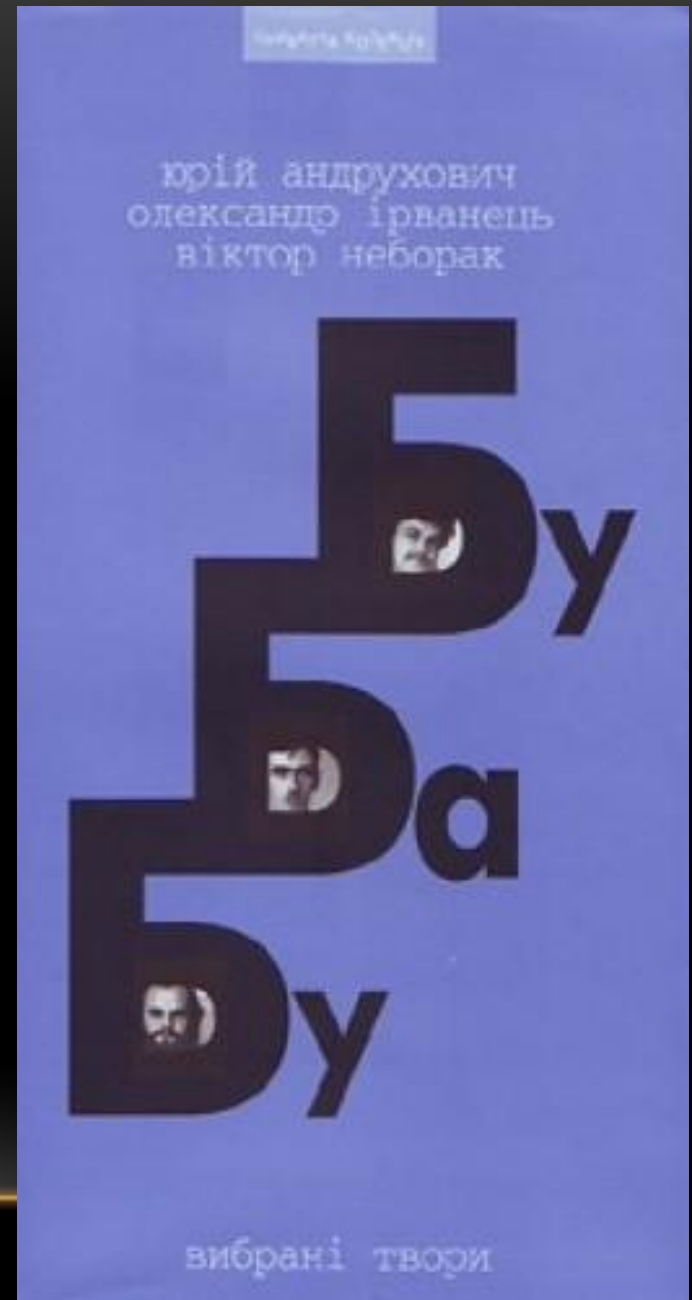
ТВОРЧИСТЬ ВІКТОРА НЕБОРАКА

Автор поетичних збірок:

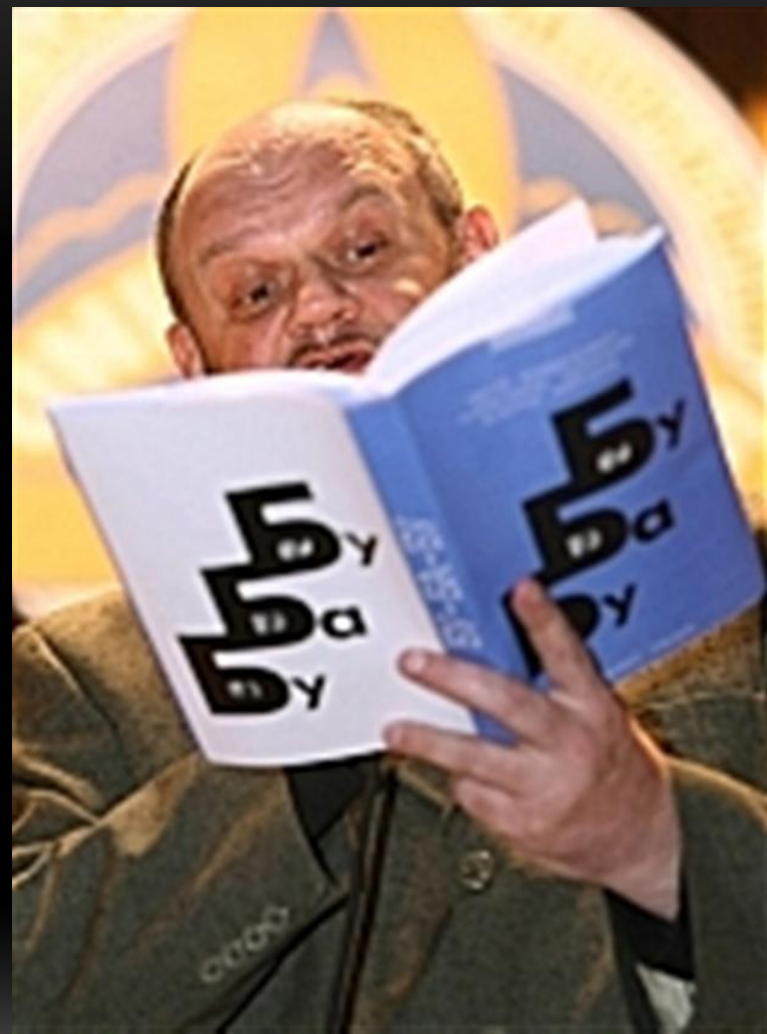
- «Бурштиновий час» (1987),
- «Літаюча голова» (1990),
- «Alter Ego» (1993),
- «Розмова зі слугою» (1994),
- «Епос про тридцять п'яту хату» (1999),
- незавершеного роману «Пан Базьо та решта»

Поетичну творчість Віктора Неборака переважно розглядають у ширшому контексті літературного угруповання Бу-Ба-Бу, куди, крім нього, належать також Юрій Андрухович та Олександр Ірванець. І справді, Неборак є одним із співзасновників цього угруповання, творцем самої його назви, а в пародійно-іронічній бубабістській ієрархії Неборак носить звання Прокуратора

Поезія Неборака стала новаторською завдяки своєму змісту. Новизна виявлялася не тільки в українському поетичному середовищі, а і в середовищі Бу-Ба-Бу. Автор першим виводить на поверхню проблему буття творчої особистості у кризовому суспільстві. На відміну від інших поетів ця проблема міститься у кожному вірші. Віктор Неборак майстерно вводить її в текст, перекидає у підтекст, і майже завжди залишає підняту проблему невирішеною, за постмодерністською традицією, заставляє читача думати і залишає його розгубленим.

Іронія в його творчості м'яка і майже непомітна, на відміну від поезії інших бубабістів. Вона захована десь глибоко в контексті. Щоб її помітити читачеві необхідно проникнути у філософський зміст, проникнутися епохою, про яку ненав'язливо натякає соціальне тло, і тільки після цього перед ним постане цілісна картина авторського бачення життя.

Дивлячись на зміст творів з позиції сьогодення, читач розуміє, що психологічні проблеми соціуму залишилися ті ж самі, які були двадцять чи тридцять років тому: політична заангажованість, невпевненість у завтрашньому дні, брак спілкування і часу для особистого життя, одноманітність буднів.

Юрій Андрухович писав про творчість Віктора Небораки: «Найкращою реакцією слухача на вірш у першій половині ХІХ ст. був плач. Поезія не мала сенсу, якщо не могла довести аудиторію до сліз. Плакати – означало якнайінтенсивніше насолоджуватися поетичною чуттєвістю.

Від другої половини ХХ ст. новим виявом поетичної чуттєвості стає сміх. Напевно, причини цього полягають у загальному відході інтелектуального та мистецьких дискурсів від нарочитої показної серйозності й пафосу, інакше кажучи в домінування чогось, що було назване, «постмодернізмом», і що, як кожен інший красивий симулякр, від надто частого й безглузлого вживання поступово перетворилося на лайку.

Поезія В. Неборака, за визначенням М. Рябчука, – діалогічна, а отже, налаштовує на роздуми, часто викликає дискусію, готова прийняти будь-яку думку, оскільки не вимагає якогось єдиного ставлення. Це передбачає і карнавальність поетичної творчості В. Неборака. Його поетичний карнавал – це не порожня яскрава, сповнена “карколомних перевтілень” забавка, це ще й захоплююча мандрівка різними шарами історії та культури. При цьому В. Неборак відкидає атрибути не лише соціалістичного, але й націоналістичного реалізму, шукаючи свій шлях і своє самовизначення як поета. Більшість його віршів – це поетичне шоу, дійство в поезії, пародія і забава.

Отже, передусім новаторство Віктора Неборака – це неповторний зміст його поезій. Інша особливість новизни його творчості – контекстуальний зв'язок між окремими віршами, який тематично об'єднує їх у єдине ціле, що не є хаотичним карнавальним, яскравим шоу-дієством, а чітко поділеною на окремі дії поетичною виставою.

ДЯКУЄМО ЗА
УВАГУ!
P.S. Гусак,
Діхтять.

